

[Thestrup.]

på, nemlig at nedsætte byggeriets udgifter. Her kunne det offentlige passende begynde med at lempe byggeriets udgifter overfor det offentlige selv.

Når vi nu ser på det foreliggende lovforslag, skal jeg ikke nægte, at det synes mig, at det mere går ud på at virke som en social understøttelseslov end på at fremme byggeriet. Det giver ganske vist på en række punkter regler, der kan bruges som støtte for det sociale byggeri, men det giver ikke det private byggeri den ligestilling med det sociale byggeri, som sikkert ville være gavnligt for en sund udvikling af begge.

Hvis formålet med dette forslag er at skabe en boligreserve og, indtil dette er sket, at fremskaffe nye lejligheder til en rimelig leje, finder vi fra vor side, at der er væsentlige fejl ved forslaget. Det sociale og det private byggeri bygger for ganske de samme kredse af mennesker. Det er en tilfældighed, om en familie kommer til at bo i et privat bygget hus eller i et af det sociale byggeri opført hus. Der er derfor ingen begrundelse for, at staten giver hele sin støtte til den ene form, således at den familie, der bor i det sociale byggeri, kommer til at bo betydeligt billigere end den anden. Her burde man have arbejdet hen imod en større ligestilling, ikke for bygherrerne skyld, men for lejernes skyld.

Der er navnlig to punkter, på hvilke det sociale byggeri får fordele fremfor det private: den lavere rentesats og den højere lånegrænse. Vi ville fra vor side have fundet det rimeligt, om forslaget på begge disse punkter havde sat ind, men vil man kun sætte ind på det ene, kan der for os ikke være tvivl om, at rentenedsættelsen var det bedste. Der er rimelighed i, at der af det private byggeri forlanges et større kapitalindskud med en større personlig risiko end af det sociale byggeri, men der er ingen rimelighed i, at disse to former for byggeri, der bygger for de samme mennesker, ligesom staten kontrollerer lejen i begge, ikke får adgang til de samme rentelepse.

Dernæst må vi vende os bestemt imod den 20 års huslejekontrol. Det er en kontrol på tværs af den almindelige huslejelovgivning. Det er for at sige det stærkt en ny restriktion. Vi må jo dog ikke glemme, at det drejer sig om et erhverv, der for en stor del arbejder med at opføre og sælge ejendomme, og en sådan bestemmelse vil gøre ejendommene usælgelige eller i alt fald vanskelige at sælge. Det skulle også synes ganske naturligt, at når det offentlige fik

sine penge igen, måtte ejeren være ude af det pågældende forhold, således at det offentlige ikke behøvede at opretholde sin administration, måske oven i købet kostbar administration. Hvis formålet er at kalde det private byggeri, det gode private byggeri, frem, er det urimeligt at modvirke det ved en bestemmelse som denne.

For det tredje savner jeg i denne lov de regler om skattefri afskrivninger på det private byggeris ejendomme, som dette gang på gang har bedt om, og som unægteligt også forekommer rimelige.

Jeg skal herefter gå over til at omtale de enkelte afsnit i forslaget.

Hvad angår kommunernes garantiforpligtelser, ser vi med sympati på forslagets bestemmelser om at begrænse disse. Forholdet er jo imidlertid det, at kommuner også i mange tilfælde støtter boligbyggeri med direkte kaution og derved kan pådrage sig lige så store økonomiske forpligtelser, som hvis de har kautioneret for statslån. Derfor er det vel et spørgsmål, om det ikke burde være størrelsen af kommunernes garanti for boligbyggeri i almindelighed og ikke alene kommunernes garanti for statslån, der var det afgørende.

Hvad angår reglerne om begunstigelse af familier med børn, forekommer det os, at der er noget galt i at trække et skarpt skel ved sygekassegrænsen; ikke mindst ved forhold som denne lovs, og hvis man går til at regne en familie med to børn for en børnerig familie, kommer urimelighederne frem. Det er urimeligt, at familien, hvis indtægt ligger lige over sygekassegrænsen, og som har f. eks. 10 børn, ikke kan få begunstigelser med hensyn til huslejetilskud, navnlig da, når det gælder muligheden for at komme til at bo i parcel- eller rækkehus, medens familien med to børn lige under sygekassegrænsen kan få det. Der måtte kunne skabes en graduering, der ville virke rimeligere og retfærdigere.

Må jeg iøvrigt sige, at vi ikke finder det rigtigt at regne familien med to børn til de børnerige familier. Det kan ikke være på grund af sin børnerigdom, at denne familie skal have støtte, og hvis dette ikke er tilfældet, hører bestemmelserne efter min opfattelse ikke hjemme i boligstøtteloven.

Jeg skal ikke nægte, at reglerne i dette afsnit af loven forekommer os at være særdeles vidtgående. Jeg skal heller ikke nægte, at det forekommer os at være urigtigt, at der kan komme til at foreligge tilfælde, hvor den, der bor i sit eget parcelhus, igennem 20 år overhovedet ikke kommer til at betale nogen ydelse af lånet til det offentlige. Der kunne